

Йовко Ламбрев

Хората се раждат зли

Джак възбудено размишляваше докато шофираше раздрънкания джип, който му оставиха на разположение, когато пристигна преди няколко часа в селото. Хълмчето беше ниско, но пътят до проклетата дупка, която геолозите на Франк бяха открили беше отвратителен. Наистина само джипът можеше да го закара до лагера им. Какво ли, по дяволи те, беше тази дупка? Скоро се надяваше да разбере.

В далечината забеляза светлините на прожекторите около палатките. Преди половин час се беше мръкнало, но той не пожела да преспи в селото и да тръгне сутринта.

Ето ги. След завоя лагерът на геолозите изскочи пред очите му. Джак спря и слезе. Взе багажа си и тръгна към палатките. Познаваше повечето лица, беше работил с тях, бяха му колеги, някои още от университета.

– Здравей, Джак! Пристигна най-после!

– Привет, Франк! Току-що.

– Ще хапнеш ли нещо? Ела в палатката ми. Там ще дойдат и другите да поговорим.

– Благодаря, Франк, но можем направо да ги повикаме. Вече успях да вечерям.

– Добре, но нека все пак поговорим насаме. Не зная какво си разбрал за това тук.

– Нищо! Освен, че сте намерили нещо необичайно. Някаква дупка?

– Ще ти обясня. Влизай тук!

Джак пристъпи в палатката, а Франк го последва.

– Разполагай се. Искаш ли кафе?

– Може. Без захар. Нощта обещава да е интересна.

– И дълга – отбеляза Франк и продължи замислено – Всъщност хората ми са доста поуплашени.

– Какво се случи? Разбрах, че сте загубили един човек.

– Да, но той няма нищо общо. Ухапа го отровна змия. Не успяхме да го спасим. – Джак забеляза нервността на приятеля си – Макар, че той се появи отново.

– Кой? Мъртвият!?

– Да. Ти го познаваш. Нилс – следвахме заедно.

Джак кимна и зачака Франк да продължи.

– Нищо не можахме да направим. Късно го намерихме. Противоотровата нямаше време да действа. Издъхна още като му я поставяхме. Беше вироглав и сприхав Знаеш го какъв е. Егоист. Особняк, но много умен и затова го взех. Добре си вършеше работата. Понякога от злоба.

Франк спря, запали цигара и продължи:

– Изпратихме тялото на близките му и след ден-два открихме дупката.

– А Нилс? Защо каза, че се е появил отново?

– Той е там!

– В дупката!?

Франк кимна.

– Има и други. Много хора. Така казват, ако може да им се вярва.

– Кои така казват?

– Пиърс и Уес. Те бяха в дупката. Всъщност Уес я откри. Копаеше около нея. И усетил нещо необичайно. Кънтяло по-различно. Решил, че има някаква кухня и намери Адът.

– Ад?

– Както искаш го наречи. В дупката не се вижда нищо. Искам да кажа отвън, отгук. Иначе вътре има нещо, но не разбирам какво. Не съм сигурен и какво е дупката. Уес разширил отвора, колкото да вкара ръката си. Ровил вътре, опитал се да докопа нещо от кухнята, но не успявал. Нищо не излизало навън. Вадил ръката си празна. Не знам колко време е ровил. Той твърдеше, че около половин час – не повече, но когато я извадил след последния път...

Франк развълнувано промълви:

– Не мога да опиша как изглежда сега, но и тогава беше ужасна.

– В какъв смисъл?

– Деформирана, някъде подута, другаде свита, смачкана, като на изрод. Като цяло уголемена, непропорционална. Тогава той ни извика и ни показа дупката. Искаше да влезе вътре. Беше се побъркал. Мисля, че още тогава превъртя.

– Как е сега?

– Не говори, ако въобще е способен. Изцяло е деформиран, изкривен. Не си представяй Квазимодо, защото Уес е пародия и на чудовище. Той е най-грозното изродено същество, което някога си виждал. По него няма нищо нормално, нищо симетрично, нищо човешко. Всеки негов орган, всяка част на тялото му е раздута или пък свита в произволна посока. Разбираш ли все едно, че е бил от пластелин и някой го е скубал, щипал, мачкал, блъскал, изобщо моделирал както си е искал.

– А Пиърс? Той също ли е ...

– Не, той стоя много малко. Само извади Уес. За не повече от десет минути. Това го спаси – може би. Ако беше постоял повече сигурно и той щеше да се превърне в изрод.

– Къде са сега?

– В една палатка. При доктора.

– Ранени ли са?

– Не външно им няма нищо. Нито рани, нито разкъсвания, нито кръв. Драскотина дори. Само деформация. Лекарката казва, че ако на Уес се направи рентгенова снимка никой не би познал, че е на човек – костите му са накъдрени.

– Мога ли да го видя?

– Можеш. Ще отидем след малко. До утре вероятно ще умре. Абсурдно е да съществува в този вид. Макар, че живее вече около тридесет часа.

– А защо не е излязъл? Имам предвид докато е можел.

– Не е можел. И Пиърс не можеше. Ние го извадихме. Вързахме Пиърс, а той Уес с възета и ги изтеглихме. Влезеш ли в дупката не можеш да излезеш оттам. Ако викаш отвън не се чува. Не се вижда. Невъзможна е радиовръзка – там е нищото. Несъществуващото – мъртвото, отвъдното. Нали ти казвам намерихме Адът. Както и да ти звучи това. На мен самият също ми се струва налудничаво.

– И Нилс е там долу – в ада?

– Да, Пиърс го е видял. Вероятно и Уес, но той не може да го потвърди.

– И?

– Говорили са с него! А Пиърс заедно с това твърди, че там няма нищо така както в същото време и Нилс е там. Според него там всичко е спряло или изобщо го няма или дявол знае какво

– Нека отидем при тях!

Доктор Джоунс ги посрещна с приветлива усмивка, но и тя беше разтревожена. Личеше и. Всъщност от момента, в който слезе от джипа Джак усещаше напрежението под привидното спокойствие, застинало на лицата на хората. Може би само факта, че доктор Джоунс беше жена, създаваше илюзията, че е по-весела от другите. Всъщност както всяка жена притежаваше повече чар по природа. Илюзиите неусетно променят емоциите и възприятията ни, помисли си Джак, докато се запознаваше с нея. Вероятно и в онази дупка нещо променяше телата – само дето онава нещо не беше илюзия.

– Приятно ми е, мистър Клейтън!

– Нека бъда просто Джак, доктор Джоунс.

– Тогава нека и аз бъда просто Джесика.
– Приятно ми е. Мога ли да видя Уес?
– Той почина малко след като пристигнахте. Франк бил наредил да не ви безпокоим и затова не ви съобщих веднага, а и знаех, че ще дойдете тук след като разберете за дупката. Нищо не можем да направим за Уес.

Франк се намеси:

– Можеше да ни съобщите все пак макар, че, Джак, с него беше невъзможно да се разговаря.

– А Пиърс – можем ли да поговорим с него? – попита Джак.

– Да. Вероятно. Мисля, че не спи. – отвърна Джесика и после се обърна към Франк – Повиках транспорт за тялото на Уес.

Франк само кимна.

– Бих искал да видя Уес преди да го отнесат – помоли Джак.

– Елате с мен, Джак, ще ви заведа – каза Джесика и добави – Франк, можеш да ни почакаш при Пиърс.

– Ще ви изчакам – отново кимна Франк.

Двамата с Джесика Джоунс излязоха от палатката-лечебница и се запътиха към една по-малка палатка в съседство където вероятно бе тялото на Уес.

– Не е необходимо да ме подготвяте за гледката, Джесика – наруши мълчанието Джак като забеляза колебанието и.

– Дано е така – погледна го тя и двамата потънаха в палатката.

– Никога не съм виждал такова нещо – каза Джак, сядайки до Франк при лежащия Пиърс – той е като размит. Какво може да е това? Вирус, бактерии, поле – силово, магнитно или друго?

– Нищо. Там няма нищо – прекъсна го Пиърс.

– Как така – не се ли вижда нещо? Не се ли чува?

– Не или да, но не като тук. Няма земя, въздух, камъни дървета. Просто е... не знам как да го обясня. Някакво пространство – запълнено със самото себе си, но всъщност е нищо. Даже няма светлина, въздух – нищо.

– Как така? Какво си дишал?

– Не съм сигурен, че съм дишал – отговори Пиърс – но ако не съм дишал наистина, защото нямаше какво да дишам, то не съм и изпитвал нужда да дишам изобщо. Разбирате ли, като влезеш там просто ставаш част от онова нищо. Сегивата ти, тялото ти – повече нищо не е същото.

– Какво направи когато влезе?

– Не виждах и не чувах нищо. Напипах радиостанцията и се опитах да установя връзка, но не можех да говоря.

– Как така?

– От устата ми не излизаше звук. Правех това, което и сега правя за да говоря, но там не се получаваше. Опитах се да светна с фенерчето, но нищо не стана. Тук сега същото фенерче свети.

– А как видя Уес и...

– Нилс ли? – усмихна се Пиърс.

Джак кимна, а Франк продължаваше да мълчи.

– Аз влязох вътре за да намеря Уес, защото той не излезе. Бях вързан с въже и носех още едно за него. След като не можех да виждам, да чувам, да говоря безпредметно беше да крещя, но и това опитах. Не се получи. Тогава чух Нилс.

– Чу го?

– Не с ушите си.

– Телепатия!?

Пиърс кимна и продължи.

– Или някакъв вид мисловна връзка. Чрез нея виждах, чувах и говорех. Изобщо тя заместваше излишните ми човешки сетива, които не ми вършеха никаква работа там отвъд.

– Как разбра, че това е Нилс?

– Той ми каза. Всъщност той беше част от много или от цялото онова нищо там, което запълва всичко. Част от нищото. Не говореше от свое име, а от името на онова нищо, от името на всички като него.

– От всички... – Джак не продължи въпроса си, но Пиърс отговори:

– Мъртви. Точно така.

– А как говореше?

– Не е точно говорене. Просто знание. Всяка мисъл през главата ми получаваше отговор. Аз просто знаех отговора в момента, в който въпроса се зараждаше в главата ми.

– И Нилс ти отговаряше. Сприхавия, жлъчен, мълчалив Нилс?

– Той не беше такъв. Беше приятен, весел, услужлив. Беше дори нежен.

– Нилс!?

– Да, Нилс. Нещо там го бе променило. Там беше добрият Нилс. Там всичко е спокойно, добро, но неестествено.

– Значи това е Адът, отвъдното, мъртвите и всичко е спокойно, а хората добри?

– Да, самата истина – отговори Пиърс – Там е мястото където добрата ни половина отива след смъртта.

– В ада!?

– В отвъдното, в Ада, в Рая – както искаш го наречи.

– А къде отива лошата половина?

– Не знам. Може би умира.

– Може тя да отива в Рая – едва сега се обади Франк с ирония в гласа си.

– Как намери Уес? – попита Джак.

– Просто разбрах, че трябва да посегна надясно и хванах ръката му. Може би и той в същият момент е разбрал, че трябва да посегне към мен. Вързах го и едва бях успял и те ни изтеглиха навън, защото се уплашили, че въжетата не помръдват.

– Как така? – въпросът на Джак този път беше към Франк.

– Когато Пиърс влезе въжетата спряха да се движат, очаквахме, че той ще навлезе навътре, но те останаха така сякаш той просто се е спрял до входа на дупката, но отвътре. Изчакахме няколко минути и ги изтеглихме.

– Аз ходих – намеси се Пиърс – разхождах се, но не стигах до никъде. Просто там няма нищо. Не можех и да се върна обратно. Не знаех къде е изхода. Затова и Уес не се е върнал. Не е можел.

– А с Уес разговаряхте ли мислено долу?

– Не. Аз не мога. А явно и Уес. Нилс беше този, който говореше телепатично. Аз не знаех как.

Джак е умълча. Франк пушеше поредната цигара, а Пиърс ги наблюдаваше. След време Джак се обади:

– Мисля, че и тримата разбираме, че тази дупка не можем да изследваме. Може би най-лесно би било да я забравим ако можем. Но аз искам да слеза долу. Искам да видя нищото. Макар, че ми се струва, че знам отговорите – все пак – нека Нилс или който и да е там ги потвърди.

Франк го гледаше спокойно и очакваше последния му въпрос:

– Пиърс, там няма и време, нали?

Бяха се разбрали за три минути. Две от тях вече бяха изтекли. Франк нервно гледаше часовника си. След малко вдигна глава и кимна на хората си:

– Теглете!

– Така е както си мислеше, нали?

– Да там времето и пространството са разменили ролите си. Ние живеем в статично пространство, а времето тече покрай него. Там времето е константно, а пространството тече като нашето време. Затова Уес се е деформирал – той се е изменял заедно с пространството там. Това е щяло да се случи и с Пиърс и с мен ако бяхме постоянни достатъчно. Затова там не можеш да се движиш или по-точно не стигаш никъде. Тук пътят е произведение на скоростта и времето, но тук пътят е константа, докато там константа е времето, а пътят е разстояние, което тече, мени се както тук времето. Даже колкото по-бързо се движиш към нещо там толкова повече се отдалечаваш, защото по-голямата скорост умножена по константното време дава по-голям път. Затова няма светлина, звук, радиовълни – те се движат с твърде голяма скорост. Там никога не би могъл да стигнеш никъде. Затова там е царство на спокойствието, на доброто. Доброто не се нуждае от движение и развитие – то е свършено. Няма цел, няма посока, няма стремеж. То просто е нещо или нищо. Незабележимо, несъществуващо, необозримо, когато го няма злото, което да го раздвижи, да му създаде цел, да му обяви война, да роди стремежа. Дори да го създаде. Онзи добрият Нилс там е създаден от злият тук. Той нямаше да е толкова добър учен ако я нямаше яростта, злобата към познанието.

Онова там – отвъдното е просто контейнер за добрите ни половини. Това е. Нищо повече.

– А къде отива лошата ни половина? – запита Джесика.

Джак се усмихна:

– Преражда се. Животът е стремеж.

31 Август 1996
гр.Пловдив

КРАЙ

© 1996 Йовко Ламбрев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/925>]